

κος Ἀντώνιος Μάδερς, Φύλαξ τῆς Μαρκιανῆς — Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις — Νεκτάριος ὁ Ζαμπέλλης λευκάδιος, καὶ Σπυρίδων ὁ Μίλλιας κερκυραῖος, ἱεροκήρυκες — Χρῦσανθος ὁ Μοσχόπουλος, κεραλλήν — ὁ κερκυραῖος Σπυρίδων ὁ Παλατζουὸν Σχορδύλλης.

Κατὰ τὸν 10. (ἀπὸ τοῦ 1800 ἕως τοῦ 1867).
Ἰωάννης Λίτινος ὁ ἐκ Ζακύνθου, καθηγητῆς ἐν Πατρῴῳ — Δημήτριος ὁ Πάνου ἐκ Καλαβρύτων — ὁ κερκυραῖος Σπυρίδων ὁ Πετρετίνης. Σπυρίδων καὶ Ἰωσήφ οἱ Βελυυδαί, ὁ μὲν αὐτάδελφος ἐμὸς, ὁ δὲ τέκνον δεδωκρυμένον. — Καὶ οὗτοι μὲν ὀλίγοι εἰσὶν ἐκ τῶν πολλῶν, ὅσους ἡδὺνάμεθα ἀναφέρειν· ὧν μὲν τινες μετ' ἐπαίνου μνημονεύονται, ἢ παρὰ τῶν συγχρόνων αὐτῶν, ἢ παρὰ συγγραφέων, περὶ αὐτῶν, μᾶλλον, ἢ ἤτερον, ἐκτενῶς διακλιθόντων· τινὲς δὲ καὶ συντάσσονται πονημάτων ἐν τε Βενετία καὶ ἄλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης ὑπῆρξαν καὶ, πρὸς τούτοις, ἐπιμεληταὶ καὶ διορθωταὶ ἑλληνικῶν βιβλίων· ἐπάγγελμα κακῶς τὴν σήμερον ἐκτελούμενον, πλὴν, κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας σπουδαιότατον, καὶ μόνον εἰς ἄνδρας ὄντως λογίους διαπιστευόμενον (151)· ἐφ' ᾧ καὶ πολλάκις ἐξέδωκε κατὰ καιροῦς ψηφίσματα ἡ βενετικὴ Γερουσία. Εἰ δὲ καὶ περὶ τῶν μέχρι τοῦδε μνημονευθέντων, καὶ ἄλλων, πρὸς τούτοις, μὴ ἀναφερομένων, ἐπιμελῶς συλλεγήσονται αἱ μετὰ τασαύτας φθορᾶς καὶ συμφορᾶς ἀπομείναισαι εἰδήσεις,

τὸ ἔργον τοῦτο οὐκ ἀπεβήσεται ἴσως ἀνωφελές εἰς ἱστορικὴν ἀφήγησιν τῆς νεοελληνικῆς Γραμματολογίας (*).

Ἐκ ανέλωμεν ἐπὶ τὴν Ἀδελφότητα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Περὶ τὴν λήξιν τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ἡ τῶν πραγμάτων κατάστασις ἡσύχασε καὶ ὑπερπλούτει. Ὁ ἀριθμὸς ὅμως τῶν οικογενειῶν ἠλαττώθη πολὺ, καθότι μόνον τριάκοντα τέσσαρες (1796) ἐνυπῆρχον ἐμπορικοὶ οἶκοι, οἱ τινες, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἔνεκα τῆς ἀκμαζούσης ἐν Τεργέστη, καὶ Λιβόρνῳ, καὶ ἀλλαγῆς ἐμπορείας, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξέλιπον σχεδὸν ὀλοσχερῶς. Πᾶσα τῆς Ἐκκλησίας ἡ εὐημερία καὶ ὁ πλοῦτος ἐξηρκνίσθησαν, πεσοῦσης τῆς Ἀριστοκρατίας. Ἀπώλεσεν ἡ Ἀδελφότης ἀργυρωμάτων 9976 δουκάτα, τῷ βενετικῷ Νομιτματοκοπέῳ παραδοθέντων, ἐνθα καταβληθὲν εἶχε κεφάλαιον 416,950 μετρητῶν (ἦγουν 1,667,800, φράγκ.,

(*) Πρὸς τὸν ὠφέλιμον τοῦταν σκοπὸν συντελέσαν οἱ ἀοιδμοὶ Γ. ὁ Ζαβίρας, καὶ Α'. ὁ Μουστοξύδης, καὶ Χ. ὁ Φιλητᾶς, καὶ Κ. ὁ ἐξ Οἰκονόμων. Ἐκ δὲ τῶν ζώντων, Ἰ. ὁ Ῥωμανός, Σ. ὁ ἐξ Οἰκονόμων (ὁ τῆς πατρῴας σοφίας καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν ἀξίος διάδοχος, καὶ φίλος ἐμοὶ τιμαλφέστατος), καὶ ὁ πολὺς Μ. ὁ Παρανίκας, καὶ ὁ Ἀργιμανδρίτης Δημητρακόπουλος, καὶ ἰδίως ὁ ἀκάματος Κ. ὁ Σάθας καταγίνονται ἰὺν τὰ μέγιστα εἰς ἀναδίφησιν ἱστορικῶν καὶ φιλολογικῶν περὶ Ἑλλάδος μνημείων. — Γοττσιν Σεοὶ ὀλβια δεῖτεν — Ζωέμεναι, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πατρίδος!

ὡς εἶπομεν ἐν τῷ πρώτῳ μέρει), ὧν ἐκ τοῦ τόκου ἐπλήρου 3633 κατ' ἔτος, λόγω κληροδοτημάτων. Ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου (ἀποχωρισθέντας καὶ εἰς μελλούσας ἀποφάσεις ἐπιφυλαχθέν τοῦ Φλαγγινείου) προσδιωρίσθησαν, συνεπεία Συνθήκης μετὰ τῆς ἐπὶ Εὐποιῆς Συνελεύσεως, (συνομολογηθείσης τῇ 17 Μαΐου 1882) 4800 ἐτήσια Ἰταλικά λίραι, ὑπὸ τὸν ὄρον, ἵνα ὧσι παρὰδεκτοὶ ἐν τῷ ἀστυκῷ Νοσοκομείῳ οἱ ἀσθενήσαντες τῶν Ἑλλήνων.

Πτωχευσάσης οὕτω τῆς Ἐκκλησίας, τὸ βάρος ὅλον τῶν εὐσεβῶν καθιδρυμάτων καὶ τῶν εὐεργετικῶν ἔργων ἔμεινεν εἰς τὴν Κοινότητα, ἥτις, ἐγγυωμένη περὶ τῶν οὐσιωδესτέρων ἀναγκῶν, διὰ συνεχῶν τῶν Ἀδελφῶν φιλοδωρημάτων καὶ τυχηρῶν ἐλεημοσυνῶν, περιέθλαψεν ἀείποτε τοὺς ἐνδεεῖς, ἔτι δὲ καὶ περὶ τῆς ἱερᾶς εὐπρεπείας ἐφρόντισεν. Ἐπειδὴ δὲ εἰς νέους κανόνας ὑπεβλήθη ἡ χρηματικὴ διαχείρισις (ἥτις καὶ ἀνέκχθεν ἐνεπιστεύετο εἰς τὸν Σύλλογον τῶν Τεσσαράκοντα καὶ Ἐναρίθμων) ἐσχηματίσθη, ὑπὸ τὸ ὄνομα Συμβούλιον, ἀντιπροσωπικὴ τις βουλή, συνισταμένη, ἐκτὸς τοῦ Ἐπιστάτου, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν Κυβερνητῶν, καὶ τοῦ Τοποτηρητοῦ (τῶν ἀποτελούντων τὴν Προεδρίαν), ἔτι δὲ τῶν δύο Συνδίκων, δύο Ἀντιλόγων καὶ τεσσάρων Ἐπιτρόπων, ἐκλεγομένων προσκαίρως ὑπὸ τοῦ Συλλόγου. Οὗτοι δὲ ἐκ συμφώνου διαχειρίζονται τὰ συμφέροντα τῶν εὐεργετικῶν καθιδρυμάτων,

καὶ τὰς προσόδους τῆς Ἀδελφότητος, πρὸς ἣν καὶ ἀποδίδουσι λόγον κατ' ἔτος ἐν τῷ Συλλόγῳ τῶν Τεσσαράκοντα, ἐν ᾧ ἔγκειται ἡ περὶ κανόνας καὶ θεσμοὺς ἐξουσία, (περὶ ὧν διελάβομεν ἄνωτέρω. σελ. 16). (*) .

Ἀκολουθῶν αἱ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος μεταβολαὶ τῶν τε δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν περιουσιῶν, ὁ θάνατος πολλῶν, ἡ ἀναχώρησις ἄλλων τινῶν ἐν Βενετία διατελούντων προσφύγων, ἕνεκα τῆς ὑπὲρ ἐλευθερίας τῆς πάνδεινα ὑποστάτης πατρίδος (1821), σημαντικῶς ἠλάττωσαν τὸν ἀριθμὸν τῶν Ὁμογενῶν· ὅθεν καὶ ἀναποφεύκτως διεκώλυον τὴν τῶν ἐννέα ἀνὰ ἑκάστην τῶν προῤῥηθειῶν πατριδῶν ἐκλογὴν, ὡς περὶ τούτου διελάβομεν ἄνωτέρω. (**). Πλὴν, εἰ καὶ οὕτως ὀλιγόστειυσεν.

(*) Ὁρ. « Διάταγμα ἐπιτροπικὸν, οἰκονομικὸν καὶ διδασκαλικὸν τῶν ἐν τῇ δισχῆμῳ πόλει τῶν Ἐνετιῶν » καθεστηκότων καὶ ἐνοικισθέντων Ὁρθοδόξων ἐλλήνων συμμορφωθέν ἀπὸ τοῦ Κυρίου Σπυρίδωνος Δόκτωρα Καλούτσην, Κωνσταντῖνον Καβάκον, Ἄγγελον Φορέσην καὶ Δημήτριον Κεφαλᾶν, Αἰρετοῦς ἐκλεγθέντας ἀπὸ τὸν σεπτὸν ἡμέτερον Σύλλογον τῶν τεσσαράκοντα καὶ πρὸς, 27. Φεβρουαρίου 1820. Michele Gilchi Tipografo (1821) εἰς 4. » ἐκ σελ. 31. (μετὰ τῆς Ἰταλιστὶ μεταφράσεως). »

(**) Ὁρα σελ. 17. Ἐνεκα δὲ ταύτης τῆς ἐλαττώσεως, κατηργήθη ἡ τοιαύτη ἐκλογὴ τῷ 1830, καὶ πρό τινων ἐτῶν περιωρίσθη ὁ Σύλλογος εἰς μόνον Τεσσαράκοντα Ἀδελφοὺς.

ἡ ἐνταῦθα τῶν Ορθοδόξων Ὁμηγυρις, οὐκ ἔπαυσε πώποτε μιμουμένη τὰ λαμπρὰ τῶν προγόνων αὐτῆς παραδείγματα. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ τῶν ἄλλων καθιδρυμάτων ἀπτόμενοι, ὑπενθυμίζομεν ὅτι, ἐν Κυθήροις ἀνηγέρθη Σχολεῖον ὑπὸ τοῦ ἑφημερίου Ἀμβροσίου τοῦ Βιτσαμάνου (1815)· ἐκ δὲ τοῦ κληροδοτήματος Ἰωάννου τοῦ Κωτσούνη ἀπέμεινε τὸ μόνον ἐπαρκοῦν πρὸς συντήρησιν ἐνὸς καὶ μόνου "Ἑλληνοσ μαθητοῦ, σπουδάζοντος ἐν τῷ τοῦ Παταύτου Πανεπιστημείῳ. Εὐηργετήθησαν διηνεκῶς οἱ τῆς Ἀποικίας ἐνδεεῖς παρὰ Ἀντωνίου τοῦ Νιννῆ ἐκ Θεσσαλονίκης 1818· ἠνοίχθη, ὑπὸ ἄλλους θεσμούς (μετὰ καὶ μικρὰς βιβλιοθήκης) τὸ Φλαγγίνειον Φροντιστήριον (1824), ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦ 1813 ο λόγιος καὶ φιλογενῆς Σπυρίδων ὁ Βλαντῆς ἀνέτρεφεν, ἀναλώμασι τῆς Κοινοῦτητος, ὀκτὼ παῖδας (152) (*). Διετερηθῆ τὸ Μοναστήριον μέχρι τοῦ 1829, ὁπότε ἐξέλιπον

(*) Ἐκτὸς τοῦ Βλαντῆ, ἐδίδαξαν ἀπὸ τοῦ 1824 Θεοδώρητος ὁ Κερύδης ἱερομόναχος, κερκυραῖος — Βηρσαλομαῖος Κουτλουμουσιανὸς ἱερομόναχος, ἱμβριας (ἀπὸ τοῦ 1827 ἕως τοῦ 1834) — Ἰωάννης Βελοῦδης (ἀπὸ τοῦ 1834 ἕως τοῦ 1837) — Ἀνθιμὸς ἱερομόναχος Μιχαράκης κεφαλλῆν, ἀπὸ τοῦ 1837 ἕως τοῦ 1850) — Μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐδίδαξαν καὶ ἄλλοι, ἀνέκτανοι πάντες καὶ κακῶς ἐκλεγθέντες ἐκ τῆς ἤδη τὰ λαισθια πνεύσεως ἡμετέρας Ἀποικίας (1878), ἧτις, παρὰ πλησίον τῆ Βενετικῆ Ἀριστοκρατίας, ἐξ ἀδυναμίας καὶ ἀνεκκαρότητος τῶν προὔχόντων κινδυνεύει ὄντως ἄδοξον πτώσιν!

αί Μοναχί· καί φρονίμως μετέπειτα ἐπεσκευά-
σθη (1846) ἐσωτερικῶς, εἰς χρῆσιν ἐν μέρει Πτω-
χοδοχείου, καί ἐν μέρει εἰς φιλογενῆ σύστασιν
ἐκπαιδευτικοῦ τῶν ἑλληνικῶν κορασίων Σχολείου.
Καθιδρύθη Γραμματεία (1836), ἐν ἐκυτῇ συνε-
νοῦσα τὸ διπλοῦν ὑπουργημα Λογιστοῦ τῆς τε
Ἐκκλησίας καί τῆς Ἀδελφότητος. Ἐφιλοδώρη-
σεν ὁ ζακύνθιος κόμ. Γεώργιος ὁ Μοτσενίγος
80,000 φράγκων κληροδότημα ὑπὲρ τοῦ Ἰακῶβ,
καί 10,000 ὑπὲρ τῆς Φροντιστηρίου (1836)·
ἐπιδιωρθώθη καί ἠνοίχθη ἐκ δευτέρου (183) τοῦ
Φλαγγίνη τὸ Νοσοκομεῖον, συνδρομῇ τῆς προ-
νοητικῆς διαθήκης τοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως
Συναδέλφου Γεωργίου Ἰδουάρδου τοῦ Πικερίγ-
γου (1846) προητοιμασθέν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας
καί ἄλλων κοινωφελῶν ἔργων διηνεκῆς καί γεν-
ναῖος πλοῦτος ὑπὸ Κωνσταντίνου Βογδάνου Πα-
τρέως (184) κατὰ δὲ, τελευταῖον, τὸ 1861, ὁ
πολλάκις καί πολλαχῶς τὴν Ἐκκλησίαν φιλο-
κάλως κοσμήσας Κόμης Ιωάννης ὁ Παπαδόπου-
λος, κερκυραῖος, εὐηργέτησε, διὰ κληροδοτήμα-
τος 50,000 αὐστρ. λιρῶν, τὸν τε Ἰακῶβ καί τὸ
Φροντιστήριον.

Αἱ αὐταὶ κατεβλήθησαν μέριμναι καί περὶ
τῆς τοῦ Ἰακῶβ εὐπρεπείας, καί τῶν ἱερῶν τελε-
τῶν (καθ' ἃς λειτουργοῦσι δύο ἡμέριαι, εἰς
διάκονος, δύο Ψάλται καί εἰς Ἀναγνώστης),
καί περὶ τῶν ἐπικοσμημάτων καί τῆς λαμπρό-
τητος. Διότι, δαπάναις τῶν Ἀδελφῶν ἀνεκκινί-

σθησαν κατὰ μικρὸν τὰ πλεῖστα τῶν ἀργυρωμά-
των. Ἀνεπέωσαν τινες ἰδίως ἀναλώμασι (1822)
τὸ ἤδη πεπαλαιωμένον ἔδαφος, ὡς προείπομεν (*).
Ἐπεσκευάσθη (1834) διὰ νέων χρυσωμάτων τὸ
τοῦ καταπετάσματος πρόσωπον (Τέμπλον), πε-
ριστολισθέντων τῶν ὀρθοστατῶν τῶν τριῶν κα-
μαρῶν αὐτοῦ (ἐν τῷ κατωτέρῳ ἡμίσει) διὰ ζω-
γραφημάτων· ἀνεκαινίσθησαν καὶ ἐκαλλωπίσθη-
σαν τὰ ἔσσω τοῦ Ἱεροῦ Βήματος (1853)· τέ-
λος δὲ, δαπάνη τοῦ ῥηθέντος Παπαδοπούλου,
κατεστολίσθη (1860), διὰ κομψῆς κεχρυσωμένης
βάσεως, ὃ ἐν τῷ μέσῳ τόξῳ ἀνυψούμενος μέ-
γας Σταυρὸς, καὶ ἀφηρέθη ἢ πρότερον ἐκεῖ ἀ-
ναρμόστως ὑποτεθεῖσα τῆς Παναγίας εἰκῶν. (**)

Ἐκ δὲ τῶν, ὅσα σποράδην ὑπενθυμίσαμεν,
ἀναγκαῖον ἵνα μὴ παραλείψωμεν καὶ τὴν πλου-
σίαν τῆς Ἀδελφότητος συλλογὴν ἱερῶν εἰκονι-
σμάτων κατὰ τὸν βυζαντινὸν (ἢ, κάλλιον, πα-
τροπαράδοτον) τρόπον ἐζωγραφημένων παρὰ Ἑλ-
λῆνων τεχνιτῶν, ἐν οἷς, ὑπομιμνήσκομεν, ὡς ἀ-
ξιοτέρους.

Κατὰ μὲν τὸν 15. αἰῶνα· Φραγκῖσκον τὸν
Καθερτζᾶν — τὸν Σαρακηνόπουλον — Μιχαήλ
τὸν Δαμασκηνὸν — Ἰωάννην τὸν Κύπριον —
Ἐμμανουήλ τὸν Λαμπαρίδην — Γεώργιον τὸν
Κλότζαν — Ἰω. τὸν Ἀπακᾶν, ἱερέα — Ἐμμα-

(*) Ὅρα σελ. 42.

(**) Ὅρα σελ. 44.

νουήλ τὸν Ἰζανφουερνάρην — Βενέδικτον τὸν Ἐμπορίον — Ἰω. τὸν Καλογεράν — Κωνσταντ. τὸν Κονταρίνην — Ἰω. Δομίνικον ἐκ Μεθώνης.

Κατὰ δὲ τὸν ΙΖ'. Ἀντώνιον τὸν Μήτραν — Ἐρμανουήλ ἱερέα, καὶ Κωνσταντῖνον τοὺς Ἰζάνε — Ἰω. τὸν Πρόπουτον — τὸν ἱερέα Βίκτωρα — Θεόδωρον τὸν Πουλάκην — Γεώργιον τὸν Χρυσολωράν — Κωνσταντῖνον τὸν Σγοῦρον, ἱερέα — Κοσμᾶν τὸν Καλονᾶν, ἱερέα — Θεοδόσιον τὸν Δημισιάνον Πρεσβύτερον — Νικόλαον τὸν Καρεκλᾶν, ἱχνογράφον καὶ ψηφολόγον.

Κατὰ δὲ τὸν ΙΗ'. Παρθένιον ἱερομόναχ. Καγγελάριον, ἀθηναῖον — Ἰω. τὸν Μόσχον — Γεώργιον τὸν Μιχαλάκην. — Κατὰ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΘ'. Σπυρίδωνα τὸν Διαγουμᾶν, καὶ Χριστοφόρον τὸν Μαρκούρην κερκυραίους, — ἔτι δὲ Πέτρον Παυλίδην, Ἰωαννίτην. Τελευταῖον δὲ μνημονεύομεν καὶ μέγαν ἐκ Ῥαβέννης πάπυρον τοῦ 533 μ. Χ. ἔτους, διασαφηνισθέντα ὑπὸ Ἱερωνύμου τοῦ Ζανέττη (155), καὶ Γαῖστάνου τοῦ Μαρίνη (156), πολύτιμον νομολογικὸν μνημεῖον, καὶ, ἔνεκα τῆς ἀκεραιότητος αὐτοῦ, σχεδὸν μοναδικόν.

Καὶ τοιαύτη μὲν ὑπάρχει ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς ἐν Βενετία Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἀποικίας, τῆς καὶ ἄλλων μητρὸς κατὰ τὴν Εὐρώπην ἡμετέρων ἀποικιῶν. Ἀρχὴν δὲ λαβοῦσα ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς παντλήμονος βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ αὔξησιν ἐξ ἀλώσεως ἐτέρων ἐπαρχιῶν, κατέφυγεν εἰς ξένην Μητρό-

πολιν, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς ἄδολον τὸ πάτριον καὶ τίμιον τῆς θρησκείας ποτήριον· καὶ, δι' ἀκαμάτου καὶ πιστῆς ἐμπορείας, διετήρησεν ἀείποτε πρὸς τὸ ἱερόν τῶν προγόνων ἔδαφος ζῶσαν καὶ ἀκμαίαν τὴν συνάφειαν. Πλήν ἄλλὰ τὸ ποτήριον ἐκεῖνο, οὐράνιος ἐλπίδος καὶ σωτηρίας ἀρχαῶν, οὐκ ἐσεβάσθησαν ἰσονομικῶς οἱ ξενίσαντες· μάλλον δὲ καὶ πολλάκις δυσμενῆς καὶ διπρῶπος πολιτικῆ ἐραρμάκευτεν, ἐν μέσῳ παντοίων ἀμαθείας καὶ δυσειδαιμονίας καὶ κενοδοξίας βιασμῶν καὶ καταδιωγμῶν. Ἄλλ' ἰσχυρῶς καὶ ἀτρομήτως κατεπάλαξεν ἡ Ἀδελφότης, ὄρια πατέρων μὴ μετατιθεμένη, καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν σώαν καὶ ἀκραιφνή διαφυλάττουσα, καὶ αὐτὰ δὲ τὰ ἴδια τέκνα φρονεῖν ἐκδιδάσκουσα. Καὶ οὐ μόνον τὴν θεῖαν πίστιν ἀμώμητον ἐν ἑαυτῇ ἐτήρησεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς πόνους καὶ τοὺς ἰδρώτας ἐθυσίασεν ὑπὲρ τῆς ἐνεγκούσης καὶ θρηψαμένης αὐτὴν πατρίδος, καθ' οὓς χρόνους ὁ βάρβαρος δυνάστης δεσμίους τοὺς Ἕλληνας ἐκράτει καὶ κατεπίεζεν. Ὅθεν καὶ ἀπὸ μοναστηρίων, καὶ ἐκκλησιῶν, καὶ νοσοκομείων, καὶ κίχμαλώτων ἠλευθερωμένων, καὶ κορασιῶν ἐστεφανωμένων, πρὸ δὲ πάντων τούτων, ἄπὸ τῶν κατὰ τόπους σχολείων ἀνέβκινον πρὸς Θεὸν αἱ ὑπὲρ τῆς ἀγαθουργούσης ὁμοεθνοῦς Ἀποικίας εὐχαί· ἧτις προέγνω σχεδὸν, ὅτι διὰ τῆς ἐν εὐσεβείᾳ τε καὶ σοφίᾳ ἐκπαιδεύσεως τῆς νεολαίας ἠδύνατο ἡ φιλότατη πατρίς τὸν ἐπιτεθέντα ζυγὸν ἀποτινάξαι

διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος, ἐν αἷς προώρισεν ἡμέ-
ραις ὁ τῶν ἐκδικήσεων Θεός. Ἡ μετάβολος τῶν
πραγμάτων φύσις κατέστησεν αὐτὴν ὀλιγάριθμον,
ἀλλ' οὐχ ἦττον ὄμως καὶ φιλότιμον καὶ φιλο-
γενῆ καὶ αξιοσέβαστον, δι' ὅσα ἔπραξεν εὐεργε-
τήματα, καὶ δι' ὅσα συνετέλεσεν εἰς τιμὴν τῆς
πατρίδος, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ καλ-
λιτεχνίας διάδοσιν.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006